

Dear Mr. Safarik

Detta är nu det andra brevet jag får från er, där ni uttrycker en vilja att få intervjua mig. Ni nämner bla "Cilence of the Lambs, Criminal Minds, Robert Yates osv". Är det meningen att jag ska bli imponerad och tycka att:

- Jaaa, fan vad coolt. Jag bara MÅSTE bli intervjuad av dessa människor, för dom verkar vara så jävla seriösa.

Hade jag varit en känslolös, IQ-befriad seriemördare så är det mycket möjligt att jag hade nappat, men jag måste göra er besvikna. Jag HAR känslor, jag ÄR intelligent och jag är INTE en seriemördare.

Jag har även en dödlig, progressiv och mångfacetterad sjukdom som kallas för alkoholism eller narkomani. Denna sjukdom har gett mig och andra fruktansvärda konsekvenser.

Vintern 2007 var jag så förstörd och nedbruten av denna sjukdom, att jag försökte ta mitt liv med en överdos heroin och tabletter. Jag överlevde och vaknade upp från överdosen tack vare att jag somnade in mot ett element som var skållhet. Jag låg mot elementet i ca 30minuter och har än idag brännskador på baksidan av mitt huvud och min axel. Dagen efter begick jag mordet och dagen efter det begick jag ett mordförsök. Det är detta jag blev dömd för till livstids fängelse.

Jag blev dömd mot mitt nekande eftersom jag skämdes för vad jag gjort. Jag ville erkänna men vågade inte. Jag var rädd så jag gick in i en fas av förnekelse.

När jag kom ut till anstalt(Tidaholms anstalten) så tog jag kontakt med åklagare och berörda poliser och erkännade mitt brott. Jag ville ta ansvar för min egen del, men jag ville att offrets anhöriga skulle få veta att rätt person satt inne. Jag ville att sanningen skulle komma ut om hur mitt liv såg ut när brottet skedde, hur mordet gick till och varför.

Åklagare och media började spekulera i om möjligheten att jag kanske var skyldig till fler ouppklarade brott och började leta efter likheter i andra fall. Den gemensamma nämnaren dom letade efter var att offren var homosexuella. Jag var bla misstänkt för ett mord som begicks när jag var tolv år gammal. Jag hatar inte homosexuella. En av mina bästa vänner här inne på kåken är öppet bisexuell.

Saken är den att det var mitt drogbegär som fick mig att börja råna homosexuella män. Jag såg dom som enkla offer som inte skulle anmäla mig eftersom de va diskreta och inte ville att deras sexuella läggning skulle komma ut. I slutet på mitt missbruk(december -07), så var jag i så dåligt skick att jag inte längre brydde mig om, om jag skulle bli anmäld eller inte, jag brydde ju inte ens om mig själv längre. Jag ville bara att det liv jag levde skulle ta slut.

Min plan var inte att mannen jag mördade skulle dö. Han gjorde motstånd i lägenheten och i min desperation så knivhögg jag honom. Jag kom över ca 400-500kronor och det räckte till två doser heroin. Dagen efter behövde jag mer heroin och gjorde ännu ett personrån. Jag band honom men han tog sig loss när jag letade efter pengar i lägenheten, så jag sprang ikapp honom just innan han nådde ytterdörren och högg ner honom. Hade jag inte haft kniven i handen så hade jag slagit ner honom. Allt detta gjorde jag eftersom jag var maktlös och fysiskt/mentalt besatt av droger.

Den tragiska historien med Carina Thoren är den att det fanns ca 50 personer som kunde ha begått mordet. Nycklarna till hennes lägenhet blev stulna av henne några dagar innan mordet och det är känt vem/vilka som stal dom. Hon sålde narkotika och hade lika många fiender som hon hade kunder. Jag blev förhörd ett flertal gånger och utredningen lades ner. När jag nu blev dömd för mord och mordförsök så blev jag förhörd på nytt men det lades ner igen. Jag var förhörd angående fler mord som var ouppklarade men alla lades ner eftersom det inte fanns bevis överhuvudtaget.

Jag skulle gärna ställa upp på ett intervju om jag hade fått belysa min drogproblematik, berätta om alla konsekvenser missbruk kan leda till och om den förändring jag genomgått under denna tid sedan jag fick min livstidsdom. Jag har studerat, bla matematik, fysik och astronomi på universitetsnivå. Jag har slutfört olika program och om endast 2-3veckor så har jag slutfört ett 12-stegs program. Med den kunskap jag har idag så kan jag se tydligt och förstå varför mitt liv har sett ut som den gjort. Jag har idag varit drogfri i ca 6år och 6månader.

Jag ser inte mitt straff som ett straff. Det är en möjlighet för mig att börja lära känna mig själv.

Min historia är tragisk och sorglig. Jag har gjort mycket skit mot andra och mig själv, men jag är inte någon Hannibal Lector(filmen är dock bra). Jag var en sorglig narkoman utan mål, drömmar och förhoppningar om ett bättre liv.

Jag var en av många.

Mvh: Michael Krabb

